

DOIS POEMAS DE VASILE ALECSANDRI

Tradução Beethoven Alvarez

LACRIMIOARE

Multe flori lucesc în lume,
Multe flori mirositoare!
Dar ca voi, mici lăcrimioare,
N-are-n lume nici o floare
Miros dulce, dulce nume!

Voi sunteți lacrimi de înger
Pe pământ din cer picate,
Când prin stele legănate
A lor suflete curate
Zbor vărsând duioase plângeri.

Sunteți fragede și albe
Ca iubita vieții mele!
Cu voi, scumpe strugurele,
Albe mărgăritărele,
Primăvara-și face salbe.

Dar deodată vântul rece
Fără vreme vă cosește!
Astfel soarta crunt răpește
Tot ce-n lume ne zâmbește...
Floarea piere, viața trece!

LÍRIO-DO-VALE

Muitas flores luzem no lume,
Muitas flores cujo olor exale,
Mas como tu, lírio-do-vaie,
Não há só uma que se equivale
No aroma doce, doce nome.

Vóis sois as lágrimas dos anjos
Do céu pela terra espalhadas,
Quando nas noites estreladas,
As suas almas purificadas
Voam derramando amados prantos.

Sois alvas, de idade vivaz,
Como a amada de minha vida!
Convosco, riqueza querida,
Pérola tão embranquecida,
A Primavera ornados faz.

Mas súbito o vento frio, ai!,
Ceifa-vos sem nenhum aviso,
Assi' o fado rouba sem siso
Deste mundo todo o sorriso...
A flor se extingue, a vida esvai.

PE MARE

Ah! viața pentru mine,
Scump înger! fără tine
Nu are nici un bine,
Nu are nici un dar.
În cer fie lumină,
Sau nori, sau noapte lină,
Sufletul meu suspină,
Suspină cu amar!

Oricare nălucire
L-a omului simțire
Aduce-nsuflețire
Cu glasu-i încântat,
Se pierde-n neagra ceață
Ce-ntunecă-a mea viață
Și glasu-i se îngheață
De mine depărtat.

Acum cerul zâmbește,
Natura-ntinerește
Și tot care trăiește
Se simte fericit;
Dar mie ceru-mi pare
Cuprins de-ntunecare;
Văd lumea-n întristare
Ca sufletu-mi cernit!

Zadarnic cat plăcere,
Zadarnic mângâiere,
S-alin a mea durere,
Să curm al meu suspin.
Trecuta fericire
Izvor e de jelire,
Și dulcea-i suvenire
Hrănește jalea-n sân!

O, valuri mari de spume!
Purtați-mă prin lume
Ca frunza fără nume
Ce o plutiți ușor,
Și m-aruncați din mare
Pierdut, fără suflare,
Pe malul cu uitare
Adâncului Bosfor!

PELO MAR

Ah! a vida para mim,
Sublime anjo! sem ti
Não tem sentido em si,
Não tem nenhum valor.
No céu a luz rebrilha,
ou a suave noite paira,
Mas minh'alma suspira,
Suspira em amargor!

Qualquer deliramento
Ao humano sentimento
Traz vida novamente
Co' uma voz encantada,
Perde-se na negra névoa
Que escurece-me a vida,
Minha voz se congela
De mim distanciada.

O céu se alegra agora
Remoça-se a natureza
E toda criatura
Se sente então feliz;
O céu a mim parece
Que mais se enegrece;
Vejo o mundo em tristeza
Co' a alma em negro matiz!

Como o prazer vazio,
O conforto vazio
À dor faz compadrio:
Que encontre meu lamento.
A ventura vai embora,
A primavera chora,
E lembranças de outrora
São do luto alimento.

Grandes ondas de espuma!
Levem-me pelo lume
Como folha sem nome
Que balanço ligeiro!
E me joguem ao mar
Roto, sem respirar,
Nas praias do abandono
O Bósforo estreito!